

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Ἐῤῥαμεν ὁμιλήσει, ποῖος καὶ τί εἶναι ὁ Ὄν καὶ τί εἶναι τὸ Ὄν, καὶ εῤῥαμεν πεῖ, ὁ Ὄν δέν εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, ΕἶΝΑΙ ἢ ΑΠΟΛΥΤΟΣ Πραγματικότης Ζωῆ, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ ἔχει προεκτείνει θεία Βουλήσει, προικισμένο τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ μέ τὴν ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΒΟΥΛΗΣΙΝ, τὸν Νοῦν.

Ὁ Νοῦς δέν εἶναι ἡ Πανσοφία, ἐκτίσθη ὑπὸ τῆς θείας Πανσοφίας καὶ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον ἐκφράσεως τῆς θείας Πανσοφίας μέσα σὶὰ σύμπαντα καὶ νὰ κτίσῃ τὰ σύμπαντα.

Ὡστε, τὸ πρῶτον Ὄν ΑΠΟΛΥΤΟ, θεῖον Ὄν, εἶναι ὁ Νοῦς.

Μερικοὶ ὀνόμασαν τὸν Νοῦν, πρωταρχικόν κύρ, ὧς.

Ὡστε, τὸ πρῶτον Ὄν, δημιουργήμα, εἶναι ὁ Νοῦς, κατ'ἀρχὴν ὑπὲρ Νοη-
τῆ ὑπερουσία.

Ἐπαναλαμβάνω, ὁ Νοῦς δέν εἶναι ἡ Πανσοφία τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, διότι ἔχει προηγηθῆ ἡ Πανσοφία τοῦ Νοῦ. Θὰ ἔλεγα ὅτι ὁ Νοῦς εἶναι ἡ ἐκφρασις τῆς Πανσοφίας τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, καὶ εἶναι τὸ πρῶτον Ὄν, Ἀπόλυτο, Ἀσύνορο, Ἀφθαρτο, Αἰώνιο.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν πού μέρος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ εἶχεν διέλθῃ διὰ τοῦ Νοῦ αὐτοῦ, ὑπερουσίας, τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, εἶναι ὁ Ὄν, καὶ, ὡς τέτοιος εἶναι ὁ τῶν Πάντων Ἁγίων Ἁγιώτατος ΛΟΓΟΣ, ΛΙΣΤΟΣ, ποιητής τῶν συμπάντων. Ἐκ τοῦ Νοῦ Ὑπὲρ Νοητοῦ Νοῦ, ἔχει δημιουργήσει μέσον τῆς θείας Πανσοφίας τὸν ἐκπάλ-
λου ὠραιότητος μανδῦα του, μέ τὸν ὁποῖον ἐκάλυψε τὰ σύμπαντά του, πού τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα, Πανσοφία, Αὐτοεπίγνωσιν.

Δέν ὑπῆρχε Αὐτοεπίγνωσις πρὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς; Ἀσφαλῶς. Θεία Αὐτοεπίγνωσις Ναί, ἢ ἈΠΟΛΥΤΟΣ Αὐτοεπίγνωσις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ, ἀλλά, τώρα ἡ Αὐτοεπίγνωσις εἶναι μία νέα κατάσταση, ἐκφρασις ἐνός ὄντος, δέν εἶναι ἡ ΑΠΟΛΥΤΟΣ Αὐτοεπίγνωσις, εἶναι ἡ ἀπὸ μέρους ἐκφρασις τῆς θείας Αὐτοεπίγνωσεως.

Ἄλλος Ὄν ὁ ἴδιος, εἰς ἄλλην ἐκφρασίῃ τοῦ εἶναι τὸ Ὄν, ὑπέρτατον Ὄν ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Ἐῤῥαμεν πεῖ ὅτι τὸ πρῶτον Ὄν εἶναι ὁ Νοῦς, τώρα ὀνομάζομεν τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ὁ Ὄν μέσα σὶὰ Ἀπόλυτο Ὄν.

Θὰ μοῦ πῆτε, τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ἀπρόσωπο, προτοῦ ἐνδυσθῆ ἐπίσης τὸν ἐκπάλ-
λου ὠραιότητος μανδῦα, τοῦ Ὑπὲρ Νοητοῦ Νοῦ, τώρα ὡς Παντοδυναμία καὶ Πανσοφία δέν ἦτο ὁ Ὄν; Ἦτο τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ. Ὡστε, τώρα εἰσέρχονται μέσα εἰς τὰ σύμπαντα τὰ ὁποῖα θὰ κτίσῃ διὰ τῆς θείας Πανσοφίας Παναγαθότητος καὶ Παντοδυναμίας ὁ ΧΡΙ-
ΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ καὶ τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.

Ὅμως, προσέξτε. Ἐνα ἔργον τὸ κάμνουν καὶ οἱ δύο χεῖρες, ἀλλά οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλλη στήν πραγματικότητα εἶναι πού πρίττουν ἕνα ἔργο, ἀλλά, ἡ βούλη-
σις σκοπός καὶ σκέψις, ἡ ὁποία καθοδηγεῖ τὰς χεῖρας καὶ ἔχει προεκτείνει τὰς χεί-
ρας. Ὡστε, εἰς πάλιν Ἀρχῶν, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕἶΝΑΙ, ὡστόσον ὄχι ὁ Ὄν.

Τὰ σύμπαντα: Τὰ σύμπαντα, εἶναι ἐκεῖ πού δημιουργοῦνται τὰ Ὄντα καὶ ἐκεῖ πού προεκτείνονται αἱ Αὐτοεπίγνωσις διὰ νὰ ὀντοποιηθοῦν ἀφοῦ ἐνδυσθῶν, πρῶ-
τον, τὴν Αὐτοεπίγνωσιν. Ἀπαραίτητος προϋπόθεσις διὰ ἕνα Ὄν θεῖο ἢ κατώτερο εἶναι ἡ Αὐτοεπίγνωσις.

Τώρα, μπορεῖ νὰ νοηθῆ, αὐτοεπίγνωσις χωρὶς νὰ μεσολαβῆσῃ ὁ Νοῦς, χω-
ρίς νὰ κτισθῆ αὐτῆ ἡ αὐτοεπίγνωσις ὑπὸ τοῦ Νοῦ; Προσέξτε σὶὰ σημεῖον αὐτό.

"Ας υποθέσωμεν ότι κυττάζωμεν τὸ εἶδωλὸν μας μέσα σ'έναν καθρέπτην καὶ βλέπομεν τὸν ἑαυτὸν μας, τὸ παχυλὸ ὕλικόν μας σῶμα μέσα στὸν καθρέπτην αὐτόν, καὶ γνωρίζομεν ὅτι εἴμεθα αὐτὸ ποῦ βλέπομεν. Εἶναι μία μορφή αὐτοεπιγνώσεως αὐτή, δὲν εἶναι; Δὲν μᾶς ὀδηγεῖ εἰς πλάνας, διότι πραγματικῶς βλέπομεν ἀντικαθρεπτιζόμενον τὸν ἑαυτὸν μας μορφή, μέσα εἰς τὸν καθρέπτην αὐτόν. Ἡ αὐτοεπίγνωσις κατώτερος ἑαυτοῦ μας εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντικαθρέπτισμα αὐτὸ, μέσα σ'αὐτόν τὸν καθρέπτην ποῦ ὀνομάζεται Ὀλη καὶ Νοῦς.

"Ὅστε, κυττάξετε τὸν ἑαυτὸν σας μέσα σ'έναν καθρέπτην, ἀντιληφθῆτε ὅτι, αὐτὸν τὸ εἶδωλον ποῦ σᾶς δίδει μίαν Νοητὴν εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ σας εἶναι ὁ ἑαυτοῦ σας καὶ γνωρίζετε τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ ἔχετε μίαν μορφήν τοποχρονικῆς αὐτοεπιγνώσεως. Αὕτη εἶναι ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ σας. "Ας υποθέσωμεν ὅτι ἔχετε προχωρήσει καὶ πλέον δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ κυττάξετε μέσα σ'έναν καθρέπτην, νὰ ὀητε ἕναν εἶδωλον, νὰ ἀντιληφθῆτε τὴν παρουσίαν μιᾶς μορφῆς ἐπὶ ἐπιφανείας καὶ νὰ σχηματίσετε μίαν Νοητικὴν εἰκόνα, μορφή τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἀλλὰ πλέον, κλείετε τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰσέρχεσθε μέσα στὸν ἑαυτὸν σας, ζῆτε, γνωρίζετε ποιὸς εἶσθε, ἂν θέλετε, ἀνασύρετε ἀπὸ τὴν μνήμην σας εἰκόνας Νοητικές, ἂν θέλετε σιγῆτε ἐντελῶς, τὸν κόσμον τῶν ἐντυπώσεων καὶ εἰσέρχεσθε μεστὸν ἑαυτὸν σας μέσα στὸ "ἐγώ, εἶμαι, ἐγώ", καὶ γνωρίζετε ὅτι ζῆτε, ὅτι εἶσθε αὐτοῖ ποῦ τώρα γνωρίζετε ὅτι εἶσθε. Αὕτη εἶναι μία νέα μορφή αὐτοεπιγνώσεως πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν προηγούμενην. Δὲν εἶναι; "Ὅστόσον καὶ πάλιν αὐτοεπίγνωσις.

Ποία εἶναι ἡ πραγματικότερα; Ποῖος εἶναι ὁ πραγματικότερος ἑαυτοῦ σας; Ἡ αὐτοεπίγνωσις ποῦ ἔχετε ἀντιληφθῆ μέσον μιᾶς Νοητικῆς μορφῆς, ποῦ ἔχετε δημιουργήσει ἀπὸ τὸ εἶδωλον πάνω στὴν ἐπιφάνειαν τοῦ καθρέπτου διὰ τοῦ φωτός, μία μορφή καὶ ἔχετε ἀντιληφθῆ σὰν ἑαυτὸν σας, αὕτη εἶναι πραγματικότερα μορφή τοῦ ἑαυτοῦ σας ἀπὸ αὐτὴν ποῦ ἔχομεν περιγράψει προηγουμένως, ὡς δύναμιν, νὰ ἡρεμῆ ἐντελῶς τὸν ὠκεανὸν τῶν ἐντυπώσεων καὶ ὅποτε θέλει νὰ ἐκφράζη τὸν ἑαυτὸν της σὰν βούλησις, νὰ ἀνασύρη ὅτι ἐπιθυμεῖ ἀπὸ τὸν ὠκεανὸν αὐτόν;

Τί λέγω, ὅταν προχωρήσετε εἰς τὴν ὑπερσυνείδητον αὐτοεπίγνωσιν μπορεῖτε μέσον νέων ἰδιοτήτων τοῦ ἐσωτέρου ἑαυτοῦ σας αὐτοεπιγνώσεως, τοῦ συντονισμοῦ καὶ τῆς ἐνοιασθησίας νὰ γίνετε ἕνα μὲ τὰ πάντα. Προσέξτε. Ἀφομοίωσις. Τί εἶδους τώρα αὐτοεπίγνωσιν ἔχετε κερδίσει; Μπορεῖτε νὰ γίνετε ἕνα μὲ ὅτιδήποτε ἐπιθυμεῖτε καὶ θέλετε νὰ προσηλωθῆτε καὶ νὰ σᾶς δώση, ὅτι μυστικὸν ἔχει ἐν μίᾳ καὶ μόνῃ στιγμῇ. Αὐτὸ ὀνομάζεται Ὑπερσυνείδητος αὐτοεπίγνωσις.

"Ὅμως, καὶ αὕτη ἡ μορφή αὐτοεπιγνώσεως δὲν εἶναι κάτι ποῦ δημιουργοῦν ἐξωτερικὲς ἐντυπώσεις; Ποία ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὴν πρώτην μορφήν αὐτοεπιγνώσεως τῆς προσωπικότητος ποῦ ἔχομεν ἀναφέρει ἀπὸ αὐτὴν τώρα; Θὰ μοῦ πῆτε, αὕτη εἶναι τελειότερα, βλέπομεν καθαρότερα, μεταφερόμεθα ἀπὸ τὴν γνῶσιν ποῦ ἀποκομίζομεν εἰς τὴν Σοφίαν, μέσον τῆς ἀφομοιώσεως, ὡστόσον, δὲν ἔχομεν ἐγκαταλείψει τὸν κόσμον τῶν ἐντυπώσεων, ἄσχετον ἂν αἱ ἐντυπώσεις εἶναι μέσον τοῦ φωτός, μορφῶν καὶ τῶν αἰσθήσεων ἢ εἶναι μέσον τοῦ Ψυχικοῦ ἢ Νοητικοῦ φωτός, Ψυχικῶν ἢ Νοητικῶν εἰδῶλων καὶ οὐχὶ παχυλῶν μορφῶν, ὡστόσον εἶναι, ἐντυπώσεις τέες ὅποῦτες λαμβάνομεν.

"Ὅστε, στὰ χαμηλὰ στάδια της ἡ αὐτοεπίγνωσις, συνείδησις ἂν προτιμᾶτε, ἀντιληψίς τῆς ὑπάρξεως καὶ τοῦ φαινομένου της ζωῆς εἶναι ἡ λήψις ἐντυπώσεων, ὡστόσον τώρα, θὰ ἔχωμεν μίαν σοβαρότεραν μελέτην.

Ποῖος εἶναι αὐτοῦ ποῦ πάντοτε μὲ αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ μέσον δέχεται τέες ἐντυπώσεις, ἐρμηνεύει τέες ἐντυπώσεις καὶ ἀντιλαμβάνεται τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἑαυτοῦ του μέσον τῶν ἐντυπώσεων; Ὁ "ὦν ἑαυτοῦ μας; Ἄπὸ τὰ ὄντα γύρω μας;

Ἀσφαλῶς. Τώρα εἰσερχόμεθα μέσα εἰς τὸν ἑαυτὸν μας πέραν χρόνου καὶ χώρου. Ἀλλὰ τέλος τόσον ὁ χρόνος ὅσον καὶ ὁ χώρος τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἐννοιαὶ τέες ὅποῦτες μᾶς δίδει αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος ὁ τρόπος λήψεως ἐντυπώσεως, ἐντυπώσεων ἀπὸ τὸ περιβάλλον μας, ἀπὸ τὸν κόσμον μέσα εἰς τὸν ὅποιον εὕρισκόμεθα;

"Ἄν εἶχαμεν ἄλλη μορφή αὐτοεπιγνώσεως, - ποῦ τέτοιαν μορφήν αὐτοεπιγνώσεως ἔχουν διάφοροι Ἀγγελικαὶ καὶ Ἀρχαγγελικαὶ ὀντότητες καὶ τάξεις, - γιὰ μᾶς θὰ ἦτο

πάλιν τὸ ἴδιον. Λήψεις ἐντυπώσεων ἀπὸ ἄλλο περιβάλλον μὲ ἄλλα μέσα ἀντὶ τῶν αἰσθη-
σεων καὶ ὡστόσον αὐτῆ ἢ λήψεις ἐντυπώσεων θὰ μᾶς ἐδίδοε τὴν ἔννοιαν τοῦ ἑαυτοῦ μας
ὡς τοσεπιγνώσεως, μὴ ὑποσυνείδητος μορφῆ αὐτοεπιγνώσεως. Αὐτῆ εἶναι ἡ αὐτοεπίγνω-
σις διαφόρων Ἀρχαγγελικῶν τάξεων ποῦ εἶναι πολὺ χαμηλοτέρα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἐνσυ-
κείδητο αὐτοεπίγνωσιν τοῦ ἑαυτοῦ μας ψυχῆς, πολὺ ὁμως ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν αὐτοεπίγνω-
σιν τῆς προσωπικότητος ἑαυτοῦ μας.

Ὁ ἑαυτὸς μας προσωπικότης ὡς αὐτοεπίγνωσις, τὸ πᾶν ποῦ ἔχομεν σήμερα
καὶ ὀνομάζομεν ζωὴ μας, ἱκανοποιεῖ; Τί εἶναι δηλαδὴ ἡ ζωὴ μέσα σ' ἓνα παχυλὸν ὕλι-
κὸν σῶμα, εὐθραυστον ὑποκειμένον στὲς τόσες γνωστὲς ἀσθένειες, ἂν συγκρίνωμεν αὐ-
τὸν τὸν ἑαυτὸν μὲ τὸν πλανήτην; Καὶ τί εἶναι τέλος αἱ ἐντυπώσεις ποῦ παρνομεν
καθημερινῶς καὶ τέσ λέγομεν ζωὴν μας, τὰ ἐνδιαφέροντά μας, ἱκανοποιεῖ ἓνα ἐρευνητὴν
τῆς ἀληθείας, μόνον αὐτῆ ἢ μορφῆ τῆς ζωῆς; Καὶ τί εἶναι ἀφοῦ εἶναι μὴ τοποχρονικὴ
χίμαιρα καὶ ὁ Χρόνος εἶναι ἐκεῖνος, - ὁ εὐεργέτης θὰ ἔλεγα, ἔσεῖς θὰ ἐλέγατε, τύρ-
ρανός, ἐχθρός - ὁ ὁποῖος μᾶς σύρει ἀπὸ τὴν χίμαιρα στὴν πραγματικότητα; Τί εἶναι ἡ
ζωὴ πέραν τοῦ τοποχρονικοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς ποῦ ἐκλαμβάνομεν ὡς ἑαυτὸν μας;

Ὡς κυττάξωμεν στὴν ἱστορίαν. Μυριάδες μυριάδων ἀνθρώπων ὡς προσωπικό-
τήτων αὐτοεπιγνώσεων μὲ τὰ ἐνδιαφέροντά των ἔζησαν στὸν πλανήτην ἀπάνω. Κυττάζομεν
στὸ παρελθόν, πολιτεῖες, πολιτισμοὶ τρόποι ζωῆς. Ὡς μεταφερθοῦμεν στὸ παρελθόν,
σὲ μίαν πολιτείαν τοῦ παρελθόντος. Ἰδίως ἀνάγκες, ἐπιθυμίες, σκέψεις, τὸ μόνον
ἐνδιαφέρον τὸ κέκτησθαι, μόνη πραγματικότης, ἓνας Τάφος. Ἐζησαν Ἀσσύριοι, Πέρσαι,
Ἕλληνες, Ἑβραῖοι, Αἰγύπτιοι, Ρωμαῖοι καὶ σήμερα ἄλλοι λαοί, διαφορετικὴ σκηνὴ στὸ
φαινόμενον τῆς ζωῆς, ὡστόσον τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, ἢ λήψεις ἐντυπώσεων καὶ ἐκ τῶν
ἐντυπώσεων ἢ δημιουργία νέων ἐπιθυμιῶν ἐπιδιωξέων, νέων τρόπων τοῦ σκέπτεσθαι, καὶ
ἀπώτερος σκοπὸς καὶ πάλιν τὸ κέκτησθαι. Πραγματικότης καὶ πάλιν ἓνας τάφος.

Ὡς βρεθοῦμεν μετὰ ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. Πῶς θὰ δοῦν τὴν σημερινὴν ζωὴν
τῶν ἀνθρώπων/ἱμῶν οἱ ἄνθρωποι τότε, ὄχι μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ποῦ εἴχαμεν σκεφθῆ,
διαλογισθῆ ἡμεῖς τὴν ζωὴν, Ἀσσυρίων, Αἰγυπτίων, Ἀρχαίων Ἑλλήνων, Περσῶν; Τί ἦτο
ἡ ζωὴ των στὸ θέατρο τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς πάνω στὸν Πλανήτην, μέσα στὸν Χῶρον
καὶ τὸν Χρόνον;

Καί, ὡστόσον μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὠριμάζει καὶ ἀναπτύσσεται ἡ προσωπι-
κότης αὐτοεπίγνωσις τοῦ ἀνθρώπου μέχρι τοῦ σημείου ποῦ θὰ ἀνακαλύψῃ πλέον, ὅτι
ἑαυτὸς του, δὲν εἶναι τὸ εἶδωλον ποῦ βλέπει μέσα εἰς τὸν καθρέπτην, ὕλην Νοῦ, καὶ
ἐκλαμβάνει τὸν ἑαυτὸν του τὴν τοποχρονικὴν ἔκφρασιν τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ ὡς νὰ βρῆ τὸν πραγματικὸν τοῦ ἑαυτοῦ ὅπως ἔχομεν περιγράψει
προηγουμένως εἰς τὸ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ εἶδωλα καὶ νὰ εἰσέλθῃ μεστὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ
γνωρίσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὡς Ἐγώ, εἶμαι, ἐγώ. ὁ Ὄν, Βούλησις ποῦ μπορῶ μέσον τῆς
ἐνοαισθησίας καὶ τοῦ συντονισμοῦ νὰ γνωρίσω μέσον τῆς θείας Σοφίας τὰ πάντα μέσα
στὰ σύμπαντα, μέσον τῆς ὑπερσυνείδητου κατ' ἀρχὴν αὐτοεπίγνωσεως καὶ ἀργότερα τῆς
Ἀπολύτου Αὐτοεπίγνωσεως. Ὡς τότε θὰ ἀντιλαμβάνεται τὸν ἑαυτὸν του σὰν ἓνα δυστυ-
χισμένον ἀδύνατον θνητὸν πλάσμα καὶ ἡ ἔννοια τοῦ θανάτου θὰ τὸν τρομοκρατῆ. Ὅμως
ὅταν βρῆ τὸν πραγματικὸν τοῦ ἑαυτοῦ πέραν τῶν ἐντυπώσεων, ὅταν ὑπερβῆ τὰς ἐννοίας
τοῦ Χῶρου καὶ τοῦ Χρόνου θὰ εἶναι εἰς ἐξ ἐκείνων ποῦ ὁ Πολὺ Ἠγαπημένος εἶπε "Με-
ρικοὶ ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ γευθῶσιν θάνατον". Καὶ ὅταν ἔλεγε αὐτὸ, δὲν ἐννοοῦσε ὅτι δὲν
θὰ ἐγκατέλειπαν τὸ παχυλὸν ὕλικὸν των σῶμα, ἀλλὰ, αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι δὲν ἦτο δυνατόν
νὰ αἰσθανθοῦν τὴν μικρότητα, τὴν ἀδυναμίαν τοῦ εἰδώλου των, ἀλλὰ ἤδη εἴχαν γνωρί-
σει τὸν ἐσώτερον, αἰώνιον ἑαυτὸν των, ὡς Βούλησιν, ὡς τὸ ἀπολυτρωθῆν Ὄν.

Καὶ γνωρίζετε ὅτι, ἐμπειρικῶς ὁμιλοῦμεν.

"Ἐστῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Τὸ μᾶθημα αὐτὸ θέλω νὰ μελετηθῆ πολὺ καὶ θέλω ἐρωτήσεις. Διδεῖ δὲν
θὰ προχωρήσωμεν προτοῦ ἀντιληφθοῦμεν τέσ δύο καταστάσεις. Τὸν ἑαυτὸν μας προσωπι-
κότητα αὐτοεπίγνωσιν, ὅπως τὸν εἴχαμεν περιγράψει σὰν εἶδωλο στὸν καθρέπτην ὕλην
καὶ Νοῦ καὶ τὸν πραγματικὸν ἑαυτὸν μας ὡς Ψυχὴν Αὐτοεπίγνωσιν.

"Ἐστῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".